Singapore - Đến Một Lần Mãi Nhớ

Phương Hoa

Sau chuyến du lịch Singapore trở về, người thì đã tới nhà, mà hồn vía tôi vẫn còn lửng lơ đâu đó bên kia bán cầu. Vì trái múi giờ, mắt cứ ríu lại mở lên không nổi, ban ngày ngủ gà ngủ gật, ban đêm thức trắng mắt mũi lờ đờ, nhưng ký ức về chuyến đi thì vẫn còn tươi roi rói trong đầu. Chỉ nhớ tới thành phố sạch đẹp này thôi là tôi thấy tỉnh ngủ… được chút xíu, liền ngồi dậy ghi vội đôi điều, trước khi quên mất tiêu vì bị công việc "vùi dập" bởi sự đình trệ trong thời gian đi vắng.

Tất cả những nơi chúng tôi đi qua trong hai tuần ở Singapore đều thật là đáng nói. Nhưng trong bài viết nhanh để "trình diện ngày trở về" này, tôi chỉ xin tóm tắt ghi lại vài nơi thăm viếng sau cùng trước khi lên máy bay về Hoa Kỳ.

Nhóm tôi tuy đến từ Mỹ, nhưng người ở rải rác khắp các tiểu bang, từ California đến Texas, Florida… và đều book chung khách sạn "D'Resort Downtown" gần bờ biển, và gần shopping mall của một trong vài khu phố thị lớn nhất Singapore, là khu Downtown East.

Chuyến bay thẳng hơn 17 giờ trên United Airline từ San Fransisco tới Singapore quả thật là dài dằng dặc. Vì… tiết kiệm, mấy người bạn khuyên nên book theo dạng "con nhà nghèo" nghĩa là hạng "Basic Economy" chỉ hơn sáu trăm bạc khứ hồi cho mỗi người, cộng thêm một trăm tiền bảo hiểm, phòng ngừa nếu đổi ý hủy bỏ hoặc dời đổi chuyến bay sẽ không bị mất tiền hay bị phạt.

Hình như tuyến đường từ Mỹ qua Singapore không có nhiều người đi. Lên máy bay, chúng tôi kéo hành lý xách tay vượt qua những hàng ghế thương gia ở đầu tàu, thấy mỗi ghế ngồi được chia cách riêng biệt, trong bụng tôi nghĩ thầm, phải trả thêm mấy nghìn nữa để được ngồi hạng ghế này cũng …đáng đồng tiền bát gạo. Nhưng khi đến những khoang sau nơi có số ghế nhóm chúng tôi, thì thấy còn rất nhiều ghế trống. Thế là chúng tôi mỗi người "chiếm lĩnh" một hàng 3 ghế trống, có thể chồng gối lên, đắp mền nằm ngủ thoải mái, và có thể xem một lúc… 3 bộ phim, còn rộng rãi và "riêng tư" hơn cả…hạng thương gia! Cả chuyến đi chuyến về cũng đều như thế. United Airline phục vụ hai bữa ăn chính rất đa dạng và ngon, có cả những món

chay theo yêu cầu của hành khách, cộng thêm một lần ăn vặt, còn nước uống các loại thì tự chọn thoải mái không tính tiền.

Đặt chân xuống phi trường quốc tế "Singapore Changi International Airport", nhận hành lý xong, việc đầu tiên của chúng tôi là chạy đi đổi tiền "cho kịp thời cuộc". Đổi xong mới giật mình, mới thấy mệnh giá tiền Singapore đúng là "đẳng cấp quốc tế", 100 đô Mỹ mà chỉ đổi được có 124 đô Singapore. Cầm xấp tiền mỏng dính, nhẹ tênh, và nhìn các bảng giá hàng hóa quanh đây tôi thấy trong lòng hơi… hụt hẫng, cái điệu này hỏng biết số tiền mặt đem theo hai vợ chồng xài được mấy hôm đây. Khi hỏi ra mới biết, ở Singapore du khách có thể dùng thẻ nhà băng ATM để rút tiền và các loại thẻ tín dụng có thể trả khi đi ăn uống và mua sắm.

Đổi tiền xong, cả nhóm gọi taxi thẳng tiến về khách sạn D'Resort - Downtown East. Vừa tới nơi là thấy liền cái phong cảnh hấp dẫn của một nơi nghỉ dưỡng đầy lý tưởng: Khu Resort gần sát biển, gió mát rười rượi, đường đi bộ thì sạch sẽ, thẳng tắp, nhìn là muốn… bỏ dép đi bộ cả ngày như Thầy Minh Tuệ bên Ấn Độ. Hai bên đường, cây cối xanh mướt, đặc biệt là dưới những tàng cây, người ta nhặt từng chiếc lá rụng cho vào bao, không để sót dù chỉ một chiếc lá khô. Nói chung thì đường lộ, trạm nghỉ chân, vỉa hè đều sạch bóng loáng. Đi mỏi chân người ta có thể ngồi bệt xuống, thậm chí nằm dài ra đất nghỉ ngơi mà quần áo vẫn sạch tinh, không dính một hạt bụi nào. Khí hậu Singapore ấm áp, trời luôn trong xanh rất đẹp, nắng vừa đủ cho da cảm giác khỏe mạnh mà không bị nhơm nhớp mồ hôi như mùa hè bên quê nhà. Hình như đất nước này rất biết chiều lòng du khách, nên du khách nhộn nhịp khắp nơi, ban ngày và cả ban đêm.

Từ D'Resort, chỉ chưa tới 10 phút đi bộ ra khu shopping Downtown East, và nơi đây mới thật sự choáng ngợp. Nào là nhà hàng san sát, các món ăn chụp hình trưng bày cái nào cũng hấp dẫn, long lanh, rực rỡ, nhìn là muốn đứng lại…chụp hình bỏ lên FaceBook khoe với bạn bè! Rồi tới khu vui chơi, khu mua sắm, khu chợ Nhật, chợ Tàu… tất cả đều sạch đẹp, gọn gàng, nhìn rất "Singapore" như lời đồn trước khi chúng tôi đến đây. Chỉ có một điều duy nhất hơi… đau tim, là giá cả!

Phải nói giá cả ở đây thật là đắt, đắt hơn Mỹ rất rất xa, làm cho du khách dù có là "dân xịn" đến từ đất nước Cờ Hoa thì khi móc túi trả tiền cũng đều có chung một phản xạ, giật mình, rồi phải cố bình tĩnh mỉm cười cảm ơn cho đúng phép lịch sự, và khi ra ngoài thì đứng lại xầm xì. "Thức ăn ngon thiệt, nhưng giá thì đúng là… ăn bằng vị giác, trả tiền bằng cảm xúc" một người bạn chúng tôi đến từ Pháp đã nói đùa như vậy. Ví dụ: Một đĩa rau dền xào tỏi giá 17 đô, một trái táo nhỏ xíu giá 2 đô rưỡi, còn hai trái dưa leo bé tẹo bằng ngón tay cái mà giá tới 5 đô Sing. Cũng có mấy người bạn chúng tôi book khách sạn xa hơn về vùng ngoại ô thì mua được các loại trái cây đến từ Malaysia có giá khá dễ chịu hơn nhiều.

Bù lại, người dân Singapore rất dễ thương, hầu hết đều nói được ít nhiều tiếng Anh, nên giao tiếp vô cùng thuận tiện. Hỏi đường, hỏi giá, hỏi… đủ thứ chuyện trên đời đều được trả lời rõ ràng, lịch sự, không cần phải đoán ý hay dùng ngôn ngữ "to quơ".

Nơi khám phá tuyệt vời.
Lạc vào **Gardens by The Bay** từ ban chiều tới ban đêm.

Trong chuyến du lịch Singapore lần này, nếu phải chọn một nơi khiến tôi vừa đi vừa "ồ à" nhiều nhất, thì chắc chắn đó là Gardens by the Bay. Nghe tên tưởng như vườn cây bình thường, nhưng bước vô trong mới biết, là khu vườn…đúng kiểu Singapore, tức là vừa xanh, vừa to, vừa hiện đại, lại còn có cả rừng cây phát sáng vào ban đêm.

Hôm đó chúng tôi đi buổi chiều. Trời xanh trong, nắng không gắt, gió thổi nhẹ nhẹ man mác. Vừa xuống taxi, bước vào Gardens by the Bay là thấy không gian mở ra rộng mênh mông. Lá hoa xanh mướt tốt tươi, lối đi sạch bong, cây cối được trồng ngay hàng thẳng lối, nhìn đâu cũng thấy đã mắt. Những chòm cây xanh kìn kịn, mượt như nhung, mong manh như tơ, long lanh như sương đêm… được uốn tỉa công phu thành hình những con thú xinh đẹp đầy oai phong như, hà mã, khủng long, voi…nên mọi người thi nhau chụp hình lia lịa.

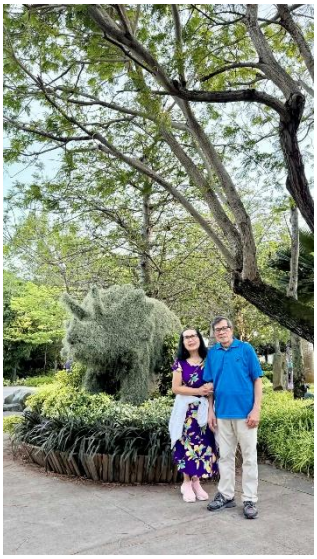

Đi thêm một đoạn về bên trong, nhiều cây Supertree nhân tạo bắt đầu xuất hiện. Nhìn từ xa đã thấy kỳ lạ, lại gần thì càng thấy chúng rất to. Những "cây nấm" này cao vút, thân to, tán xòe tròn như những chiếc nấm khổng lồ mọc sừng sững giữa trời. Mọi người cứ ngẩng mặt lên mà nhìn muốn vẹo cả cổ.

Ban chiều trời còn sáng, Supertree nhìn rất oai, rõ từng chi tiết, chúng đứng im lặng giữa trời xanh, xung quanh là du khách đi qua đi lại, chụp hình không ngớt. Người đứng bên này tạo dáng, người đứng bên kia chờ tới lượt, không khí đông nhưng vẫn rất trật tự. Đúng kiểu… Singapore, đông mà không loạn xạ, không ồn ào.

Chúng tôi đi dạo vòng vòng, chụp hình, ngắm cây, ngắm hoa, ngắm cả đám đông người thật là thú vị. Có những khu trồng cây từ nhiều vùng khí hậu khác nhau, cây nào cũng xanh tốt, được chăm chút kỹ lưỡng. Đi một hồi mỏi chân, cả nhóm dừng lại nghỉ, có người ngồi cả xuống dưới đường. Giữa khu vườn rộng lớn, nghe gió thổi, nhìn cây rung rinh, tự nhiên thấy lòng dịu lại hẳn. Tôi đứng đó hít một hơi dài bầu không khí trong lành ấy, cảm giác thật dễ chịu. Khu vực hiện đại là thế, sôi động là thế, vẫn có chỗ cho người ta chậm lại, tĩnh tâm, lặng lẽ đếm thời gian trôi.

Tới chiều gần tối, mọi người chúng tôi quyết định ở lại để xem Supertree lên đèn. Và lúc này đây mới là lúc **Gardens by the Bay** thật sự "bung hết công lực" tỏa sáng lên bầu trời, nếu ai bỏ về thì sẽ hối tiếc không nguôi.

Trời sụp tối hẳn, đèn bắt đầu bật lên, cả khu vườn, cả một vùng trời, bỗng chốc như biến hình. Những Supertree ban ngày trông đã to, ban đêm lại càng "khủng" hơn, vô vàng kỳ thú. Từ một cây, tới hai, rồi ba, bốn… và rồi ánh đèn sáng rực đủ màu,

xanh, tím, hồng, vàng, đỏ… chạy dọc các thân cây rồi tràn lan lên tán, tỏa ra, nhìn như một khu rừng ánh sáng khổng lồ. Tất cả những "cây nấm" này bỗng nhiên sống động hẳn lên, lấp lánh, lung linh, khiêu vũ nhịp nhàng giữa trời đêm Singapore.

Du khách ban chiều vốn đã đông, lúc này càng đông hơn rất nhiều. Người đứng, kẻ ngồi, có nhiều người còn nằm dài trên bãi cỏ, trên các lối đi, ngửa mặt lên nhìn cho đã. Không khí lúc này giống như một lễ hội, tuy không ồn ào, nhưng rất rộn ràng.

Vì sợ độ cao, tôi quyết định không leo lên cầu treo OCBC Skyway để ngắm từ trên cao, mà chỉ trèo lên mấy bậc rồi đứng dưới nhìn lên. Chỉ mấy bước dưới chân cầu mà tôi đã thấy hơi… run run. Từ trên bậc thang nhìn ra xung quanh, các Supertree sáng rực, ánh đèn đổi màu liên tục, trông đẹp mê hồn như cảnh thiêng đường đang phát sáng trong các bộ phim Tàu. Nhìn lên cầu treo, du khách lớp đi, lớp đứng, người dựa lan can chụp hình, đông đến nỗi người ta phải đứng sát vào nhau. Ánh đèn từ các "cây nấm" phảng chiếu, lấp loáng trên các ngọn cây và lối đi.

Gió đêm thổi mát rượi, tiếng người từ nhóm bạn tôi chen lẫn du khách muôn phương lớp ngồi lớp nằm la liệt dưới đất gần cầu nói chuyện nhỏ dần, họ lặng lẽ ngắm cảnh, nên chỉ còn cảm giác vừa choáng ngợp, vừa yên bình. Tôi đứng ngắm nhìn quang

cảnh tuyệt mỹ có một không hai này, do thiên nhiên cộng thêm nhân tạo, vừa quay phim, vừa chụp hình tới tấp, và trong đầu quên hết mọi sự, chỉ có ánh sáng của những cây hoa điện trước mặt mà thôi.

Khi rời **Gardens by The Bay** để theo các bạn đi xem **Marina Bay Water Show**, tôi vẫn còn ngoái lại nhìn mấy cây Supertree đang sáng rực phía sau. Đám đông du khách vẫn còn đứng đó, vẫn ngước nhìn, vẫn chụp hình. Còn tôi thì biết chắc một điều, khi về nhà, chỉ cần nhớ lại buổi tối hôm nay thôi là đủ thấy chuyến đi này thật sự đáng giá.

Người bạn "Thổ địa" sống tại Singapore dẫn chúng tôi đi một hồi, khi lên bờ, khi vượt thác, lúc xuống xe điện ngầm, mà chúng tôi như những…thầy bói mù không biết đâu là đâu, cứ "mở banh mắt" chạy theo anh ta, lòng ai cũng háo hức vì sắp coi một màn… ảo thuật khổng lồ giữa trời đêm, như lời người bạn nói.

Show nước

Đến nơi, nhóm chúng tôi len vào được một khoảng trống nhỏ xíu cạnh thành cầu, chen chúc nhau ngồi bệt xuống nền xi măng sạch bóng cho đỡ mỏi chân, sau một hồi bước thấp bước cao chạy theo người bạn dẫn đường mệt đến "ná thở". Đêm Marina Bay rực rỡ như một bức tranh sống động. Gió từ vịnh thổi vào mát rượi, mang theo mùi nước biển pha lẫn mùi hương người đủ loại của du khách.

Chúng tôi may mắn đến vừa kịp lúc, vì show diễn bắt đầu ngay. Khi nhạc bắt đầu trỗi vang lừng, là lúc những tia nước bỗng phụt lên, vươn cao, rồi uốn lượn theo từng nhịp trống nhạc, lúc mềm mại, mơn man như dải lụa trong điệu vũ của các tiên nương, lúc lại mạnh mẽ như sóng cồn, vỗ dồn dập ngoài khơi bắn vào tung tóe trên

người của khách xem, làm ướt cả áo quần mặt mũi mà nào ai để ý. Ánh đèn laser đổi màu liên tục, xanh, đỏ, tím, vàng, hồng tía chiếu lên màn nước tạo thành những hình ảnh lung linh như giấc mơ kỳ diệu đang trôi giữa không trung. Nhạc chuyển tông, thì những vòm nước quay ngoắt, rồi hình thành những bông hoa khổng lồ, lại chuyển sang hình những con rồng phụng, đến sấm chớp, cầu vồng… Cả bầu trời Marina Bay sáng rực, phản chiếu xuống mặt nước lấp loáng, làm cho những tòa nhà cao tầng xung quanh cũng như đang "xem ké" cùng du khách.

Tôi hào hứng quá đứng bật dậy, quay phim chụp hình lia chia, mà trong bụng cứ… đánh lô tô, lo cái điện thoại bị tuột tay rơi xuống nước là…tiêu tùng. Xung quanh chúng tôi người đứng sát người, ai cũng ngước nhìn, miệng trầm trồ không ngớt, tay đưa điện thoại ra quay phim, cố không bỏ lỡ một khoảnh khắc đẹp nào.

Show chấm dứt sau một màn biểu diễn hoa nước cộng hoa pháo thật độc đáo. Chúng tôi vội kéo nhau bước lẹ ra ngoài, bỏ lại sau lưng tiếng cười, tiếng reo hò ngợi khen, cùng tiếng vỗ tay vang lên ầm ỹ hòa trong bầu trời đêm của vùng vịnh Marina Bay.

Đoàn người dắt díu nhau lên xe điện ngầm, tìm đến khu phố Tàu ở Downtown để "thưởng thức những món ăn độc lạ" của phố thức ăn nổi tiếng đất Sing. Chúng tôi về đến khách sạn thì đã hơn một giờ sáng. Mệt thì có mệt, nhưng niềm vui thì cũng tràn đầy trong tim.

Tóm lại, đất nước Singapore quả là sạch, đẹp, văn minh, khí hậu ôn hòa thích hợp với dân …gốc mít chúng tôi, cộng với thức ăn ngon, chỉ có cái giá cả là ở "trên mây". Nhưng thôi, đã đi du lịch thì cũng nên mở lòng, mở ví, cộng mở luôn tầm mắt, để

mang về những tấm hình đẹp và cả một mớ kỷ niệm… cùng đôi tiếng cười hạnh phúc trong cuộc sống tất bật nơi xứ Cờ Hoa mỗi khi ngồi nhớ lại. Cho nên sau này nếu có ai hỏi đi du lịch đất Singapore nữa hông, tôi sẽ sẵn sàng giơ tay… cái rụp.

Phương Hoa – Bắc Cali, Mùa Valentine 2026.